

"Olvass többet!"

Sütő András: Advent a Hargitán

(szövegrészlet)

Gábor. Kivágtam az eperfánkat. Ne haragudj meg rám ezért. Mikor lakodalmast játszottunk, elsőnek te röppentél föl rá, s mondtad: édös uram, gyere föl. A fa alatt kórémuzsikával zenéltek a purdék, csujogattak a nyoszolyólányok. Azt akarom, azt akarom!- rikoltottad. Az a gerlefészkek legyen a nászágyunk. Hát alig fértünk el benne. És mikor leszálltunk a fáról, kicsi kerek kalácsot rejtettél a kötényed alá, és mondtad: nő a hasam, gyerekünk lesz, Gábor! Fiú legyen-e, vagy leány? Te dirigálsz, mondtam, az legyen, amit te akarsz.

Réka. Ne mondd tovább! Nőj már föl, szállj le arról a kivágott eperfáról. Kicsi Gáborka, nőj már föl, tedd le a katonaságot, siess, Gáborka, nem győzlek várni!

Gábor. Egy szikrát üldögelek még azon az eperfán.

Réka. Kivágtad! Kivágtad, te bosszúálló! Hát megbűnhődsz! Indulj azonnal, és gyere kérőbe. Itt találsz édesanyámat, amott engemet. Azúrkék lámpácska leszek. És újra mondom: ha nem jól beszélsz, menten kialszom. No, eridj, nagyon várom a jöttödöt.

Gábor. Nagyon várod?

Réka. Ahogy ezt a mai estét vártam. A Nagy Romlás alatt lopakodva, téli villámok között is. Istenem, de nagyon reszkettem a hótornyoktól. S minél jobban féltem annál erősebb volt bennem a kívánság, hogy fölkiabáljak a fehér tornyokba: csak azért is szeretem!

Gábor. Kit szeretsz?

Réka. Ejszen a római pápát. Eridj! Aztán vigyázz, a kutyát ne feledd. Az ugatást ne feledd, mert itt benn attól keletkezik a nagy izgalom. Ki jó vajon? Ki jöhet? És miért? De vigyázz aztán! Akármit mond anyám, mert ha kifogása támadna ellened, te csak arról beszélj, hogy mennyire szeretsz. De ne régi dolgokat emlegess! Ne azt, hogy gyermekkorodban mennyire szerettél. A jelent mondd, te merengő, múltittas gyermek! És öltöztess fel szépen a holnappal is. Házunk lesz, eléje virágmintás kaput faragsz, szebbet, mint annak a dongalábúnak. A kapu sarkába eperfát ültetünk, gerlefészkestül. Az visszahozza majd a játékaikat. Így mondd, s jó lesz.

Gábor. Nem jó helyt kezdted meg. Anyádnak nem a jövőt kell felöltöztetni, hanem épp a mai napot. Legalább akkora fizetéssel, mint a Stég Antalé, a letett katonasággal, mert ez annyira fontos neki, mintha ő lenne a hadügyminiszterné, s még talán egy bajusszal is, mert azt mondja különben: tejfeles szájú!

Réka. Legyen bajuszod is. Állami fizetésed is.

Gábor. Bajusz még akadna. De honnan állami fizetés?

Réka. Megrendelt nálad az állam egy hatalmas díszkaput.

Gábor. S azt minek?

Réka. Hogy vonuljon alatta.

Gábor. Hová vonuljon?

Réka. Az anyja kínjába. Hát ez a fontos? Nem, hogy megkapd a kezemet? Ne igyál.

Gábor. Gyűjtöm a bátorságot.

Réka. Jól teszed, bizony! Nagy szükséged lesz rá. Mert ha egyszer én kézhez veszek... Istennek angyalai őrizték a rövid nadrágos fiúcskát, úgymint...úgymint...

Gábor. Én? Rövid nadrágos?

Réka. Lelki rövid nadrágos. Azt elfenekelem, összecsbolyítom...

Gábor. Csbolyítod...

Réka. A Küküllő vizében addig mosom, sulykolom...

Gábor. Sulykolod. Sulykoló kis kezem...

Réka. Napra terítem, kifehéritek... Jaj, nem fehéritek. Színesre festem. Színes kelmét készítek belőled, és elborítom a hegyeket...

